

[Chr. Christensen.]

sesloven, når forslaget bliver genfremsat i næste folketingssamling.

Alfred Hansen (DR):

Der er grund til at rose forslagsstillerne for det grundige arbejde, som har ligget til grund for udarbejdelsen af dette lovforslag, og det være sagt uanset om man er enig eller uenig i indholdet af forslaget.

Som jeg tidligere på dagen har sagt, mener retsforbundet ikke, at tiden er inde til en grov revision af loven om styrelsen af højere uddannelsesinstitutioner. Vi mener, det må være rimeligt, at den nuværende lov får lidt længere tid at virke i, dels for at man på de højere læreanstalter kan vænne sig til lovens indhold og lære at administrere den rigtigt, dels for at politikerne kan følge udviklingen.

Der er jo ikke blot tale om småjusteringer i dette forslag, og de småjusteringer, som der eventuelt kunne have været tale om her, ville måske have været naturlige, men der er i virkeligheden tale om vidtgående ændringer, som må kræve et omfattende udvalgsarbejde, som jeg personlig vil følge nøje bl. a. for at se, om der er dele af dette forslag, som retsforbundet eventuelt kan støtte.

Endelig vil jeg da opfordre ministeren til at fremkomme med ændringsforslag, hvis ministeren på det sidste har gjort visse erfaringer med hensyn til den måde, de højere læreanstalter administrerer den nuværende lov på. Ministeren har trods alt de største forudsætninger for at registrere eventuelle mangler ved loven. Men lad os nu fordomsfrit diskutere indholdet i såvel den gældende lov som i dette forslag.

Steen Folke (VS):

Da styrelseslovens første udgave blev gennemført i 1970, markerede den et brud med professorvældet og den fuldstændig hierarkiske opbygning af styringssystemet på de højere læreanstalter. Det var resultatet af studenter- og læreroprør i de foregående år, men det var også en nødvendig forudsætning for, at der kunne sættes gang i den modernisering af universiteternes forskning og undervisning, der stod som en klar nødvendighed efter 1960ernes voldsomme vækst i de højere uddannelser. For bl. a. socialdemokratiet var det helt nødvendigt, hvis man ville tilpasse universiteterne til samfundsudviklingen, at få nogle andre til at

styre end professorer, der for manges vedkommende var udtrykkeligt borgerlige og fagligt reaktionære, og som nægtede at acceptere forsknings- og undervisningspolitiske og samfundsmæssige aspekter. Gennem styrelsesloven gav man de yngre lærere og studenter og det teknisk-administrative personale en betragtelig indflydelse.

Men samtidig startede den centrale planlægning og bureaukratisering af styringen af universiteter og læreanstalter, som indtil i dag ganske vist kun har ført til almindelig skade, men som sigter på af fuldføre en underlægelse af universiteterne under statsmagten, og det vil i anden omgang sige under kapitalistiske interesser.

Hvis socialdemokratiet mener noget med noget af det, man siger om, at universiteterne må orientere sig mod samfundets problemer og især interessere sig mere for den arbejdende befolknings problemer fremfor en fortsat og ørkesløs udvikling af borgerlige videnskaber, er der to ting, man må gøre.

For det første må man standse centralstyringen af indholdet i forskning og undervisning. Gennem forskningsrådene har man hævdet at ville skaffe sig et instrument for en mere social og samfundsorienteret forskning. Resultatet er blevet en genindsættelse af en del af professorerne i deres gamle magtstilling; gennem de faglige landsudvalg har man hævdet at ville sikre en koordinering af uddannelserne. Resultatet ser ud til at blive mere bureaukrati og mindre udviklingsmuligheder i de borgerlige uddannelser, der kun kan være samfundsorienterede på én måde, nemlig som instrument for borgerskabet og for det private erhvervsliv.

For det andet må man fastholde og udvide den demokratiske ledelse af læreanstalterne, som er blevet etableret. Den argumentation for fagkyndighed i modsætning til ikke-fagkyndighed, som fremføres af de borgerlige partier i forbindelse med dette lovforslag, og som også socialdemokratiet accepterer ved enhver given lejlighed, er i virkeligheden et skalkeskjul for de egentlige modsætninger. Modsætningen mellem borgerlige lærere, der meriterer sig og gør karriere inden for den borgerlige videnskab, og de lærere og studenter og TAPere, der hver ud fra deres forudsætninger forsøger at stille nogle andre krav til forskning og undervisning, krav om social og politisk bevidsthed, krav om, at der drives forskning og undervis-